

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) Mgr. J. J., LL.M., b) A. F. J.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Praha 4, Ve Svahu 531/1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti: **I) Višňovka s. r. o.**, se sídlem Horoměřice, Hrdinů 4, **II) Obec Horoměřice**, se sídlem Horoměřice, Velvarská 100, oba zastoupeni Mgr. Karlem Machánkem, advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 7, **III) Ing. J. K.**, jako osob zúčastněných na řízení, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2010, č. j. 058810/2010/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8 A 117/2010 – 125, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8 A 117/2010 – 125, Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 14. 4. 2010, č. j. 058810/2010/KUSK, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil část výroku rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy ze dne 22. 6. 2009, sp. zn. Výst. 332/5-2545-1/1537/08/07-Ku, kterým byla dodatečně povolena stavba bytového domu A2 na nově vzniklém pozemku (sloučením pozemků parc. č. X a X v kat. ú. H.) bez nového parcelního čísla.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel kasační stížnost, v níž navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svůj návrh odůvodnil tím, že je nyní vázán právním názorem Městského soudu v Praze, dle něhož se dodatečně povolená stavba bytového domu A2 nachází na území, které není zastavitelné. Stěžovatel je tudíž po mnoha letech povinen zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl bytový dům dodatečně povolen s tím, že s ohledem na územně plánovací dokumentaci obce Horoměřice jej již nebude možné dodatečně povolit. Správní orgán I. stupně by tak musel zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby a nařídít demolici bytového domu.

Stěžovatel uvedl, že bytový dům byl v minulosti stavebně dokončen a bylo povoleno jeho řádné užívání. Byty získali do vlastnictví noví vlastníci a užívají je na základě platného úředního povolení. Stěžovatel je přesvědčen, že pro tyto osoby by zrušení rozhodnutí o povolení stavby znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká by vznikla žalobcům, pokud by Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Pro žalobce by se současný stav, který byl založen postavením a kolaudací stavby a který trvá již několik let, v ničem nezměnil, neboť bytový dům v jejich sousedství již několik let stojí. Naproti tomu jsou v důsledku hrozícího nepovolení stavby ohrožována práva vlastníků bytů na užívání jejich bytových jednotek, jakož i jejich jistě nemalé investice, které do zajištění rodinného bydlení vložili. Za daného stavu nebude podle stěžovatele ohrožen žádný důležitý veřejný zájem tím, že ve správním řízení nebude do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pokračováno.

Žalobci ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhli, aby byl zamítnut. Namítli, že stěžovatel vidí hrozbu v řádném postupu, který by měl následovat po vydání zrušujícího rozsudku, tj. ve zrušení dodatečného povolení stavby v odvolacím řízení a pokračování v řízení o odstranění stavby. To samo o sobě nemůže být důvodem pro systaci. Stěžovatel dále argumentuje újmou třetích osob a nikoli svou vlastní. Správní orgán však nemá roli obhájce některých účastníků oproti jiným, má být naopak nestranný a řídit se jen hlediskem zákonnosti. Žalobci dále odkázali na podrobnou argumentaci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 2 As 17/2015 – 29, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve skutkově obdobné věci.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se již v minulosti zabýval otázkou, zda správní orgán může v řízení o kasační stížnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku a zda může být jeho návrhu vyhověno, a to v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS: *„I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.“* Z usnesení rozšířeného senátu dále vyplývá, že zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ač stanoveny shodně pro všechny stěžovatele (žalobce, osobu zúčastněnou na řízení, žalovaného), budou zjevně opřeny o jiné skutkové okolnosti podle toho, která z procesních stran je uplatní. S ohledem na samotný obsah stěžovatelova návrhu pak lze odkázat na závěry citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, dle nichž zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je jeho povinností pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vysloveným v pravomocném soudním rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda ve věci byla podána kasační stížnost. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní

pokračování

rozhodnutí a nepokračuje-li řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.

Na základě uvedeného je zřejmé, že nemůže obstát argumentace stěžovatele, podle níž by měl být jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, neboť v důsledku zrušujícího rozsudku bude nucen zrušit prvoinstanční správní rozhodnutí, což bude mít další důsledky - zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby a nařízení demolice bytového domu. Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli existuje procesní rovnost mezi účastníky soudního řízení (žalobcem a žalovaným) co do práva obou obrátit se v případě nesouhlasu s rozhodnutím krajského soudu na Nejvyšší správní soud s kasační stížností, nemůže to v žádném případě znamenat, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Takový účinek podání kasační stížnosti nemá a ani mít nemůže, neboť kasační stížnost není řádným, ale mimořádným opravným prostředkem. Stejně jako účastník správního řízení nemůže samotným podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti případného zamítavého soudního rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícímu. Je tedy zřejmé, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti představují logický důsledek rozhodovací činnosti správních soudů a bez dalšího nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

K tvrzení stěžovatele, že v důsledku postupu správních orgánů v souladu s napadeným rozsudkem hrozí vážná újma právům třetích osob, jmenovitě vlastníkům bytů v předmětném bytovém domě, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek pouze v souvislosti s nepoměrně větší újmou na straně navrhovatele (zde stěžovatele). Není tedy přípustné, aby stěžovatel argumentoval hrozbou újmy, která se nevztahuje k němu, nýbrž ke třetím osobám, jež jsou na něm zcela nezávislé. Stěžovatel není v pozici, kdy by byl oprávněn v soudním řízení hájit zájmy jiných účastníků, a to zejména z toho důvodu, že jakožto správní orgán hájí zákonnost svého rozhodnutí, nikoliv partikulární zájmy účastníků správního řízení, o nichž svým rozhodnutím rozhodl. V této souvislosti lze připomenout povinnost nestrannosti správních orgánů při výkonu veřejné moci. Pokud by bylo přípustné, aby správní orgán hájil v soudním řízení zájmy účastníků správního řízení (ať již by tito měli postavení osob zúčastněných na soudním řízení, či se soudního řízení vůbec neúčastnili), přestal by být nestranným vykonavatelem veřejné moci (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 1 As 79/2008 – 105, www.nssoud.cz).

Stěžovatel rovněž uvedl, že nepřiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti reálně hrozí, že správní orgán I. stupně bude nucen nařídit demolici bytového domu. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že faktickému odstranění stavby musí předcházet řízení o odstranění stavby, jehož účastníky jsou v souladu s § 129 odst. 10 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), i majitelé bytů v daném bytovém domě. Během tohoto řízení tak mohou uplatňovat svá práva, a to i soudní cestou. Nelze však směřovat řízení o vydání stavebního povolení včetně jeho soudního přezkumu s řízením o odstranění stavby. Tato procesní diferenciací obou typů řízení, jejichž předmět je zcela odlišný, brání tomu, aby bylo nyní v rámci soudního přezkumu stavebního povolení argumentováno hrozbou újmy spočívající v odstranění stavby. Dostatečnou ochranu před touto potenciální újmou poskytne majitelům bytů

v uvedeném bytovém domě případné řízení o odstranění stavby, včetně soudního přezkumu vydaného správního rozhodnutí.

Po zhodnocení stěžovatelova návrhu tak Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 a § 73 odst. 2 s. ř. s. nejsou naplněny. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu